

sen af, som det hed i Titlen „et overordnet Sundhedsraad“. Det kom imidlertid ikke videre ved nogen af disse Fremsættelser end, om jeg ikke tager fejl, til første Behandling her i Tinget og saa ikke mere. For et Par Aar siden indtraadte der jo den stærke Opfordring til at tage fat paa denne Sag igen, som laa i, at de daværende Medlemmer af Sundhedskollegiet alle som en nedlagde deres Hverv, hvorefter min Forgænger indførte en midlertidig Ordning, som vel har virket tilfredsstillende og gør det endnu i dette Øjeblik efter Omstændighederne, men som dog kun er midlertidig og fra Begyndelsen af har været bestemt til kun at være midlertidig. Der blev jo da ogsaa af Lovgivningsmagten i Fjor nedsat en saakaldt Medicinalkommission, som blandt andet fik den Opgave at overveje en ny Ordning paa dette Omraade. Denne Kommission har næret den Overbevisning, at der netop her var en ganske særlig Trang til at komme til en endelig Ordning, og har derfor særlig fremskyndet sine Arbejder paa dette Punkt og har for en Maanedstid siden til Justitsministeriet afgivet en Betænkning, hvori indeholdtes et fuldstændigt Forslag til en ny Ordning af Sagen med Titel: „Forslag til Lov om Sundhedsvæsenets Centralstyrelse“. Indstillingen forelaa enstemmig fra hele Kommissionens Side, og i Kommissionen var jo repræsenterede begge Rigsdagens Afdelinger ved Medlemmer af deres forskellige Grupper samt en Del af Ministeriet udnævnte, men af forskellige Institutioner udpegede Medlemmer. Da jeg modtog denne Indstilling, tog jeg under Overvejelse, hvorvidt jeg vilde kunne forelægge den uændret, som den var kommen til mig. Dette har jeg ogsaa i det væsentlige ment at kunne gøre; de Ændringer, som jeg havde indført i det Forslag, jeg for en Ugestid siden forelagde i det andet Ting, gik kun ud paa at stille Centraladministrationen noget friere i Forhold til Sundhedsvæsenets Centralstyrelse end efter Kommissionens Forslag. Jeg fandt det ikke ganske korrekt at binde Centraladministrationen i dens Forhandlinger med Centralstyrelsen saa stærkt, som sket var, og foretog derfor forskellige Ændringer, der ordnede dette Forhold paa en noget anden Maade. Under Forhandlingerne i det andet Ting har man for største Delen accepteret disse Ændringer fra min Side og i øvrigt sluttet sig til Forslaget, som det forelaa. Der var kun et Par af de Ændringer, jeg havde foreslaaet, som man ikke fandt at kunne gaa med til. Det

gjorde mig ondt, og jeg forbeholdt mig min Stilling i saa Henseende. Det gjaldt dels nogle Ord, som findes i § 4, og dels et Par Ord, som nu ikke findes der. Naar det nemlig i sidste Punktum af § 4 hedder, at i denne Egenskab bliver Styrelsen at høre af Centraladministrationens forskellige Afdelinger i alle Sager, hvis Afgørelse af vedkommende Ministerium skønnes at kræve saadan Indsigt, saa havde jeg der indført de to Ord: „som Regel“, saa der altsaa kom til at staa „... bliver Styrelsen som Regel at høre...“ Jeg havde nemlig tænkt mig Muligheden af, at der kunde forekomme Tilfælde, hvor Justitsministeren maaske særlig efter Paavirkning fra Rigsdagen eller en af dens Afdelinger eller fra et Udvalgs Side fandt, at en Sag var saa paatrængende, at der ikke var Tid til særlig Forhandling med Sundhedsstyrelsen derom, og at Lovgivningsmagten i saa Tilfælde burde være suveræn, burde kunne gøre, hvad den vilde, og ikke være indskrænket eller bunden eller sinket ved Bestemmelserne i denne Paragraf. Disse Ord „som Regel“, som jeg havde indskudt, har imidlertid Landstinget efter Forslag af de 6 Kommissionsmedlemmer, der have Sæde i Landstinget, strøget, ikke fordi man var uenig med mig i, hvorledes et Tilfælde som det, jeg her nævnte, burde behandles, men fordi man mente, at Ministeren allerede efter den Affattelse, Paragraffen uden disse Ord havde, vilde finde tilstrækkelig Hjemmel til at handle saaledes, som han i et saadant Tilfælde maatte finde det rigtigt at handle. Jeg maa til en vis Grad give det høje Landsting Ret i den Betragtning, og skønt jeg derfor, som jeg ogsaa udtalte i Landstinget, alligevel helst vilde have, at Ordene „som Regel“ blev staaende, vil jeg dog ikke gøre min Tilslutning til Lovforslaget eller min Anbefaling afhængig af, at de paa ny indføres.

Endvidere indskød man som Eksempel paa Sager, hvis Afgørelse af vedkommende Ministerium bør forelægges Sundhedsstyrelsen: „Budgetsager af denne Art derunder indbefattede“. Jeg har heller ikke ment, det var nødvendigt at sige det udtrykkeligt, idet jeg har ment, at der ogsaa der og maaske netop særlig der kunde forekomme Tilfælde, hvor Tiden ikke tillod at forhandle med Sundhedsstyrelsen. Tiden, da man lægger Budgettet, udarbejder Forslag til Finanslov o. l., er jo ofte saare knap. Men ogsaa der har man ment, at Landstingets Affattelse, som den her foreligger, og som tillige er Kom-